

05 — PILE

Najviše od svega je voleo pečenu piletinu, ucelo. Ali ne hladnu. Razmicao je kažiprstom skorenu kožuru s belog mesa, malo ga posle i obliznuo, pa vratio krpu preko pečenja i sve natrag u pletenu korpu. Sunce je već zalazilo, sedeo je na panju uz prugu i bio sve jače gladan. Već ga je trebao smazati, ono pile, celo, vajkao se. Nabacio je šešir na oči mesto šake pa izgledao, u tamo i u donde pa ga i dalje nije bilo. I to nije bilo prvi put, vozovi su u njih bili izuzetno nepouzdati, ili dođu ili se uopšte ne pojave. Ali bez obzira, opet će mu se svi podsmevati da ne ume ni šinobusom da se vozi, nije mu se jednom desilo da je promašio stanicu. I nisu jednom zbog njega prezali konje u kola i vraćali ga od gde bi već zalutao.

Osvrtao se šta bi mogao dalje, od puta očitno nije bilo ništa. Kući mu se nije išlo, a i mrak će. Setio se Mice birtašice. Pola sata unatrag pa kod duda levo i dokle god put ne upre u dolmu. Zabacio je šešir i obliznuo se. Voleo je da je gleda onako jedru. Jednom su ga vodili pa mu se svidelo.

* * *

Pera Pacov je klečao čelom oslonjen o grlić prazne pивske flaše. Na sred birtije. Okolo stolovi rasklonjeni da se slobodno moglo i kolo igrati. Čist teren. Ukrug po stolicama su spavali neki čudni ljudi, nikog nije poznao.

„Pero šta bi?“ pritrčao je, skoro ispustio pile iz korpe.

„Šššt! Šta se dernjaš“, nije skidao čelo s flaše.

„Ali Pero!“

„M'rš! Jel' još uvek spavaju?“, iskretao je očnim jabučicama da obuhvati koliko mu je stav u klečanju dozvoljavao.

„Čini mi se“, zavirivao je i on da proveriti, svi su hrkali. „Spavaju. Eno jednom i curi iz usta“, potvrdio je.

Pera je ustao pažljivo ali mu je flaša cmoknula s čela pa veselo odskakutala čak u dalji čošak birtije. Opsovao je tiho pa se prošetao, proveravao dal' zaista svi po stolicama spavaju. „Spavaju“, zaključio je.

„To sam ti i ja kazao“, skoro pa uvređen, vratio je krpu preko korpe s piletom, poželeo da se osami uz jedan od razbacanih stolova i pojede ono pečeno, makar bilo hladno. Pa je i seo, razvalio pile nadvoje. Bilo mu je dosta svega. Baš nije voleo hladnu piletinu ali je glad terala svoje.

„A ti navalio na pile?“

„Pa kad sam gladan“, oblizao je slano i lepljivo s prstiju.

„Ti si gladan a oni nas potkradaju, i ko zna šta još rade!“, besneo je Pera šišteći kao gusan. I mašio se za u šta je korpa krila. Dobio je pljesku po šaci.

„Trticu ne dam. To je moje“, gurnuo ju je celu u usta i jezikom skidao raspečeno a masno. „Evo ti krilo“. I krilo je on voleo, ali da bi učinio Peri otkinuo je da povuče dobrano od bela mesa. „Na“, nudio je.

„Ti si blentav i ništa ne shvataš“, primio se Pera prvo od bela mesa.

„Može biti, al' šta me to pa briga“, pljucnuo je one kosti od trtice pokraj astala. „I ti si človio na flaši, pa šta me i to baš briga“, mašio se za batakom.

Da bi prekinuo, doneo mu je Pera Pacov praznu pivsku flašu, spustio na patos pored i upro prstom u nju.

„Dođi pa vidi“, upirao je prstom mesto hajde.

Došetao je ovaj tih par koraka, zaglabao batak da mu ne ispadne i naslonio čelo o grlić flaše.

„I fta fad?“ opet je ispao glupav pa upitao.

„Pa pogledaj, mater mu!“, fronclali su se Perini živci.

* * *

„Dobar dan. Karte na pregled“

„Kakve karte?“, prenuo se da mu je batak ispao iz usta.

„Karte. Vozne karte, ne pravi se blentav. Pokaži pa da mogu dalje“, živčan je bio kondukter, odavao se ponajviše cupkanjem noge.

„Pa, ja sam mislio da... Da mogu u šinobusu, to, da ih pazarim“.

„Ne može. Vozimo samo s unapred plaćenim kartama“, truckao je šinobus, malo su kondukteru reči podrhtavale.

„Ali, pa nikad nije bilo tako!“, zagrlio je svoju korpu s do kraja nepojedenim piletom, vratio krpu preko nje.

„Možda je bilo a možda i nije, davaj kartu za vožnju!“

„Nemam“

„Jel' znaš šta se dobija za vožnju bez karte?“

„Ne...“

Dobio je bubetak u čelenku i džaba letenje iz šinobusa u pokretu, pravo kroz vrata. Smandrljao se preko nasipa od tucanika i blata, dvaput ga je korpa s piletom klepila po glavi pa se onesvestio.

Odigao je glavu s pivske flaše, ispao mu je batak iz usta, srećom na krpu od korpe, nije se ništa uvaljalo u podne pikavce i ostale nečistoće.

„Pa šta je ovo Pero, družo moj?! To sve ludo, jel' znaš..“ unezveren, tražio je gde mu se mogla otkotrljati korpa s ostacima pileta. A nije, stajala je pored njega. Odmah mu je bilo lakše.

„Nisi sve video, natrag!“, gurnuo mu je glavu da se opet čelom poljubio s grlicem.

„Dobar dan. Karte na pregled“

„Kakve karte, pa ja sam samo...“ skoro mu je ispao batak iz usta.

„Karte. Vozne karte“

„Dobar dan. Karte na pregled“

Dobro se predžepao da proveri ako je možda negde imao voznu kartu, još uvek mu je trnula guzica od prošlih letenja pružnim nasipom. Odnekud iz plitke dubine unutrašnjeg džepa ispodvukao je kartonče.

„Imam samo ovo“, pružio mu je pa se snužio i bolje prihvatio korpu s piletom. Za ne daj bože.

„Otkud tebi njena fotografija?“, zagledao je kondukter malo u Micinu sliku a ponajviše, ispod oka, u davaoca iste.

„Otkud ja to da znam“, bilo mu je dosta svega. Još jače je prigrlio korpu i bio spreman da opet poleti.

„Dobro je mali. Ovo zadovoljava“, vratio mu je kartonče i odšetao se da povuče kočnicu. Cela skalamerija se ustavila, naglo, i konduktetu je spala kapa. Tutnuo ju je natrag na ćelavu glavu i otvorio klimava vrata šinobusa.

„Izvolite, ovo je vaša stanica. Izvolite“, uslužno je upirao šakom u napolje.

On se brže bolje pokupio i krenuo da utekne napolje iz prokletog voza.

* * *

Nikako da otvori oči, kao olovne da su bile. Ispljunuo je batak iz usta, malo se pridigao.

„Čestitam Mladene, sin ti je postao čovek. Ljudina!“, Pera Pacov se rukovao s njegovim mrgodnim ocem. Mica birtašica se kikotala sa strane, popravljala frizuru i gaćice preko haljine, vazda je nosila tesno.

On je opipao sebi čelo, nije bilo ureza od grlića pivske flaše, samo se glavobolja pojačavala. I mantalo mu se sve jače. Naglo mu se vratila snaga, poskočio je i otčao napolje, da se ne ispovraća po patosu.

„Ajde Mladene, pa napilo se dete. Možeš misliti... K'o da nisi nikad, ih! Seti se kad si ti, onomad, po prvi put“, cerekao se Pera a i Mladenu bi nekako drago što nije džabe prezao konje. Osmehnuo se pa otišao da sinu pridrži čelo.

Uokolo po kafanskim stolicama i ispod razmetnutih stolova budi-li su se pružni radnici, protezali maljave ruke i gladna usta. Sunce je odskakalo, valjalo se latiti lopata i krampova.

„A jesi ga onako, baš dobro. Ždrebico jedna!“, pljesnuo je Pera Micina bedra i smejao se kao prost, baš da pokaže svu razrokost zuba u vilici.